

Tấm Ảnh Cũ

Contents

Tấm Ảnh Cũ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	13
6. Chương 6	15
7. Chương 7: Kết Thúc	18

Tấm Ảnh Cũ

Giới thiệu

Thể loại: Quỷ công người thụ, độc chiếm dục cường bệnh thần kinh thâm tình xinh đẹp bệnh kiều c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-anh-cu>

1. Chương 1

Triệu Mộ chết rồi.

Lê Vũ bỏ ra ít tiền làm một lễ tang, mời một tiểu đồ đệ thần thông đến niệm kinh, còn mình thì ôm hũ tro cốt được làm từ gỗ tử đàn chạy đến bên góc của linh đường ngồi ngây người.

Đây là một hũ tro cốt trống rỗng, chủ nhân của hũ tro cốt này còn nằm trong nhà tang lễ.

Lê Vũ ngồi trên một băng ghế, trầm mặc vuốt ve hũ tro cốt phát ra ánh quang, vành mắt cậu tái nhợt, râu ria xồm xoàm, cả người toát ra vẻ chán nản như một kẻ tàn phế.

Cậu trước sau đều không thể tin được Triệu Mộ đã rời đi.

Nhà tang lễ rất quanh quẽ không có được bao nhiêu nhân khí, cho dù có người đến thì cũng chỉ là thỏn thức một lát, không thấy được bao nhiêu thương tâm trong ấy. Tiểu đồ đệ lần đầu tiên làm chuyện này, nó nhìn xung quanh một chút, thấy không ai có ý tốt nhắc nhở gì nó cả, mọi người đa số vội vàng bày ra dáng điệu bi thống hư ảo, hoặc có người dứt khoát trưng ra vẻ mặt khinh thường chỉ chỉ chỏ chỏ vào người thiếu niên xinh đẹp trong khung ảnh, cuối cùng nó chỉ có thể chạy đến chỗ của Lê Vũ.

“Chú ơi, tôi muốn niệm kinh, cần có hũ tro để còn Khai Quang (*),” nó lúng túng gãi đầu, có hơi sợ sệt người đàn ông trước mặt chẳng nói tiếng nào đã dẫn nó đến đây, “Chú đem hũ tro đến công đường thì mới có thể tiến hành được.”

(*) Khai Quang: là lễ dâng cúng Đức Phật (Khai Quang còn có nghĩa là Lễ Điểm Nhân cho tượng Thần, Phật. Cũng có một số quan niệm hòa đồng cùng lễ Hô Thần Nhập Tượng).

Lê Vũ trầm mặc một chốc rồi lại sờ sờ lên hũ tro nặng trĩu trên tay.

Đây là cái hũ quý giá nhất, cậu đã phải bỏ ra mấy tháng chi tiêu của mình để mua. Dựa vào khoản tích trữ ít ỏi của cậu cùng Triệu Mộ thì căn bản không thể mua nổi một phần đất nghĩa địa thật tốt cho anh, mà nếu đi mượn lại không biết phải mượn ở đâu — cậu có tiền án thất nghiệp dài hạn, mà đã như vậy thì làm gì có ai đồng ý cho cậu mượn một khoản tiền lớn cơ chứ.

Nghĩa địa không được tốt thì sẽ thế nào? Ánh mặt trời quanh năm không sưởi đến được, mồ mả cũng thấp nhất như bị tắt thủy những phần mộ bên trên dề lên, vĩnh viễn cũng không ngóc đầu nổi.

Bia mộ cũng có khả năng mọc đầy rêu xanh, cho dù cậu có đến dọn dẹp thì đợi đến một ngày nào đó khi cậu đoàn tụ với Triệu Mộ, đến ngày ấy rồi, dấu cho bên trên bề mặt tấm bia có khắc tên thì cũng sẽ bị rêu xanh phủ kín thôi.

Đến lúc đó sẽ chẳng còn thứ gì có thể chứng minh Triệu Mộ đã từng tồn tại trên cõi đời này cả.

Triệu Mộ à...

Lê Vũ cúi đầu không nhìn tiểu đồ đệ.

“Anh kiêu ngạo như thế, nhất định sẽ không thích một vị trí thấp kém như vậy đâu,” cậu quay sang hũ tro cốt dịu dàng nói, trên mặt thậm chí còn mang theo nét cười, “Vả lại, em cũng không nỡ để anh chờ ở cái nơi như thế. Mặc kệ là thứ gì anh cũng đều muốn có được cái tốt nhất, vậy mà một phần đất ở nghĩa địa thôi em cũng không cho anh được, em thật chẳng bằng rác rưởi... Tha thứ cho em, em chỉ có thể tặng anh cái hũ này.... Tha thứ cho em A Mộ, xin hãy tha thứ cho em. Em tặng cho anh cái hũ tốt nhất này, bằng tử đàn đó, cùng mất đến vài ngàn, chúng ra đã lâu rồi chưa dùng tiền hoang phí như vậy phải không, toàn bộ số tiền có được em đều cho anh hết... Toàn bộ... Tặng cho anh cái hũ tốt nhất, đẹp nhất...”

Cậu nói liên miên không ngừng nghỉ với cái hũ tro, hoàn toàn không để ý đến tiểu đồ đệ đang đứng cạnh, tiểu đồ đệ đứng đến mức chân cũng bắt đầu run run liên nhin không được lên tiếng, “Chú à, anh ta còn chưa hỏa táng, đây chỉ là hũ không thôi.”

Bấy giờ Lê Vũ mới ngừng lại, lát sau cậu chậm rãi ngẩng đầu lên.

“À... ra là vậy.” Cậu bỗng tỉnh ngộ đứng dậy, lướt qua tiểu đồ đệ lảo đảo từng bước đi về phía trước, cẩn thận từng chút một đặt hũ tro xuống, “Ra là vậy... Là vậy à... Còn chưa hỏa táng, còn chưa...”

Thần kinh của người đàn ông này không được bình thường.

Người yêu mười một năm làm bạn với cậu đang nằm ở nơi lạnh lẽo kia, mất đi hết thấy biểu cảm cơ mặt. Cậu nhìn anh bị hỏa táng, rốt cục cũng có người thuận theo tình cảnh mà nức nở khóc, cuối cùng một phần thân thể của người yêu cậu cũng bị hóa thành tro, được cất vào trong hũ tro cốt cậu cầm trên tay.

Hũ tro ấy nặng trĩu, tro cốt tuy cũng khá nặng, nhưng nếu đem so chúng với sinh mệnh của một người thì chung quy vẫn còn quá nhẹ.

Lê Vũ mang hũ tro cốt về nhà, để ở bên gối, sau đó nằm lên trên giường.

Nhà bọn họ rất nhỏ, ước chừng chỉ khoảng hai mươi mét vuông, đồ đạc cũng đều rất cũ nát. Dù sao hai người cũng chỉ là hai thằng nhóc nghèo, những người trẻ tuổi như bọn cậu lại có thể có phòng riêng cho

chính mình là đã cảm thấy rất may mắn rồi, dĩ nhiên sẽ không còn để ý đến những thứ khác nữa, vật dụng trong nhà chủ yếu là lượm được ở những góc chợ cũ nát đem về, chỉ có chiếc giường Lê Vũ đang nằm này là không giống vậy, nó chứa được hai người, là giường của Tịch Mộng Tư, mềm mại mà rộng rãi, đây là kết quả của cuộc tiêu xài hoang phí một phần thù lao hiếm thấy được của Triệu Mộ.

(*) Giường Tịch Mộng Tư (Simmons Bedding Company) là một thương hiệu chuyên sản xuất giường chiếu drap, hay những thứ tương tự nổi tiếp khắp thế giới.

Ngày đó Triệu Mộ mừng rỡ như đứa trẻ, mắt hoa đào híp lại thành một đường thẳng, anh lôi kéo Lê Vũ nằm lên trên giường cảm nhận.

“Có người mua bài nhạc của anh rồi, có người thưởng thức được anh rồi, anh có thể kiếm ra tiền rồi.” Anh nói năng lộn xộn, “Em nhìn xem, anh bây giờ đã có thể mua được một chiếc giường lớn như vậy cho em, em cứ chờ đi, rồi anh sẽ mua được nhà, mua được rất nhiều thứ, anh sẽ nuôi em, anh sẽ kiếm tiền.”

Anh nói đến chân thành, mắt cũng lóe ra tia sáng, thật giống như chuyện có thể nuôi được Lê Vũ là một chuyện có biết bao vinh quang.

“Thì ra chỉ là lừa người.” Lê Vũ lặng yên nghĩ, “Anh cái gì cũng chẳng cho em. Anh chết mất rồi.”

Bọn họ đã từng ôm nhau ngủ vô số lần, hôn nhau vô số lần, làm tình vô số lần trên chiếc giường này. Triệu Mộ thích vị trí sau lưng cậu, anh sẽ ôm lấy Lê Vũ, xoa xoa cơ ngực cậu, vừa dịu dàng hôn môi vừa tàn nhẫn thúc vào.

“Anh yêu em.” Triệu Mộ nằm sấp ghé vào tai cậu nỉ non, “Thật đấy, Lê Vũ.”

Thâm tình đến chân thành, đôi mắt cũng ấm nóng đến cơ hồ muốn chảy xuống nước mắt.

Lê Vũ bụm mặt.

Cái gì cũng không có.

Tiểu Vương Tử (Hoàng Tử Bé) của cậu.

Triệu Mộ tự nhận mình là một người nghệ sĩ phóng khoáng, anh chơi rất nhiều nhạc cụ, ngón tay trắng nõn thon dài rất có phong cách của một nghệ sĩ, đáng tiếc không một ai thưởng thức anh. Ca khúc của anh không kiếm được tiền lợi nhuận, cũng không ai hỏi đến chúng, càng không ai mua, có lẽ loại ca từ cực đoan ảm đạm ấy không làm người ta thả lỏng được, cũng không ẩn chứa đủ những yếu tố để giúp ca khúc được lưu hành trên thị trường. Anh không có công việc cố định nên chuyện ảm no cũng thành trở ngại, cả người gây yếu đến mức suy nhược không tả.

Một người ngoại trừ vẻ ngoài không tệ ra thì gần như không còn bất kỳ ưu điểm nào, thần kinh hình như còn có chút tật xấu. Tính khí cũng không được tốt, luôn tự cho mình là thanh cao, Lê Vũ tự hỏi mình, rốt cục người như vậy có cái gì tốt để cho cậu phải hoài niệm đến thế?

Thế nhưng... Tình yêu mà.

Lê Vũ còn nhớ, năm ấy Triệu Mộ 16 tuổi “công” một cây đàn violon trên lưng lên bờ sang cửa sổ nhà cậu, đỏ mặt tỏ tình với cậu. Lúc ấy là ban chiều tiết trời không được đẹp lắm, cậu vừa tỉnh giấc từ giấc ngủ trưa sâu thẳm, còn cánh tay của Triệu Mộ đã bắt đầu run run.

“Anh thích em!” Anh lúc đó nằm trên thành cửa sổ chống trộm, mặt đầy nét ngây thơ, chóp mũi còn đỏ ra một tầng mồ hôi, “Lê Vũ, anh muốn sống cùng với em!”

Thật là một người vô dụng mà, nhưng còn có thể làm thế nào nữa đây?

Cậu thấy tim mình đập đến rõ ràng, Lê Vũ thuở niên thiếu ấy gần như có thể nghe thấy được âm thanh dòng máu chảy ngược trong cơ thể mình. Cậu ngoại trừ mờ mịt liên tục gật đầu, thì không còn bất kỳ lựa chọn nào khác.

Tình yêu thật là...

Triệu Mộ liền chuyển vào nhà của Lê Vũ.

Tình yêu lúc còn trẻ luôn thuần khiết hoàn mỹ, có cãi vã, có vui cười, nhưng bất luận thế nào thì loại tình cảm ngây ngô đó cũng đều mang theo sự thận trọng từng chút một, mù mờ mà luống cuống.

Bọn họ rất nghèo, cơm ăn không đủ no, Lê Vũ chỉ là một cô nhi, Triệu Mộ cũng chẳng có cha mẹ, bọn họ không có vốn kinh tế. Mỗi ngày Triệu Mộ đều viết ca khúc, chúng chất thành một xấp một xấp. Lê Vũ làm giả thẻ chứng minh nhân dân thành người trưởng thành để đi làm công nhân bốc vác, trên người toàn dấu vết dây thừng hằn lên, rất lâu sau cũng không biến mất.

“Anh nhìn nè,” cậu lần đầu tiên có được tiền công liền đi vào siêu thị mua cho Triệu Mộ nửa con gà quay, “Đây là quà cho anh đó!”

Chỉ vì chút quà này mà Lê Vũ vốn từ một chàng trai có làn da màu mật ong đẹp đẽ nay lại hằn lên những vết dây thừng xanh xanh tím tím, giống như miếng vải rách rưới đắp lên người, xấu xí không tả.

Lê Vũ cười, mày kiếm điển trai cao cao nhếch lên, cậu lấy lòng đem gà quay lắc lắc trước mắt Triệu Mộ.

Thế nhưng Triệu Mộ lại bỗng nhiên khóc.

Chàng thanh niên lặng im rơi nước mắt, cúi đầu không nói tiếng nào, như hùm như sói ngấu nghiến hết nửa con gà kia, đã rất lâu rồi anh chưa được ăn thịt, anh cảm thấy nửa con gà quay này rất ngon, ăn ngon đến mức khiến anh chảy nước mắt.

Lê Vũ ngồi bên cạnh chống đầu, lưu manh hề hề rung rung đùi, cười hì hì nhìn Triệu Mộ, mặt đầy vẻ thỏa mãn — tuy cậu cũng đã rất lâu rồi chưa được ăn thịt.

Triệu Mộ là một kẻ kiêu ngạo, anh từ chối chuyện hát rong ngoài đường, anh thấy nó như một loại hành động ăn xin.

“Nghệ thuật của anh không phải để van xin sự thương hại!!” Anh từng tức giận nói như thế, “Người khác không thể sỉ nhục anh!!”

Anh ấy kiêu ngạo đến thế, tự cuồng đại bản thân đến thế, nhưng sang ngày hôm sau, Triệu Mộ lại nhắc cây đàn violon lên đi tới trước cửa tàu điện ngầm.

Anh ấy có một cổ họng rất tốt, hát lên những nốt nhạc êm dịu như lời thủ thỉ của tình nhân, mỗi ngày anh đều đứng hát rong ngay tàu điện ngầm như vậy đấy, thỉnh thoảng cũng sẽ bị bảo vệ đuổi đi, nhưng đa số thời điểm vẫn có thể kiếm được chút tiền.

Không nhiều, chỉ đủ sống tạm.

Ngoại trừ mang đến cho Lê Vũ cái móc có được một người yêu có thiên phú về âm nhạc ra, thì Triệu Mộ gần như không đảm đương đóng góp được bất kì thứ gì trong cuộc đời cậu.

2. Chương 2

Quãng thời gian sau ấy cứ từ từ chảy xuôi...

Lê Vũ là một người đàn ông tốt rất biết chăm lo cho gia đình, cậu cũng thích một cuộc sống thanh thanh thân thân nữa, có một số việc — tình rồi yêu cái gì chứ — kỳ thực cũng không hề vĩ đại đến thế, tuổi tác càng lớn thì hết thấy cảm xúc mãnh liệt thuở ban đầu cũng đều sẽ dần trở nên “tế thủy trường lưu” thôi.

(*) Tế thủy trường lưu: Nghĩa là dòng suối nhỏ nhưng chảy dài. Ý nói một tình yêu không thuộc dạng chớp nhoáng, cả thềm chóng chán mà dần nảy nở theo thời gian từng chút từng chút âm thầm đến khắc cốt ghi tâm.

Chỉ ít là Lê Vũ nghĩ như vậy đấy...

Cậu rất thích cái cụm từ “tế thủy trường lưu” ấy, bởi vì nó tạo cảm giác như thể chỉ cần bản thân chịu quý trọng loại tình cảm này thì sẽ có thể vĩnh viễn mãi như vậy, mãi luôn như thế mặc cho bão táp mưa sa. Và

“tế thủy trường lưu” cũng không có nghĩa là không yêu, mà ngược lại, chính bởi yêu quá đậm sâu từng tế bào một của đôi phương nên Triệu Mộ mới có thể giam được một gốc rễ trong lòng cậu.

Cậu yêu Triệu Mộ...

Bạn có thể tưởng tượng được không? Dáng vẻ một người đàn ông cao 1m80 đứng dưới căn bếp chật hẹp thành thạo xắt rau củ quả, mà trên người của người ấy thường thường còn kèm theo những vết thương chưa tiêu tan, còn ở bên ngoài phòng bếp, trên một chiếc bàn nhỏ là một thanh niên mi mục như họa ngời ở đấy, đặt một cây đàn kế bên, tay viết nên những nốt nhạc.

Lê Vũ dùng hết thủy tình yêu của mình để tưới lên Triệu Mộ, bọn họ đã từng xứng đôi như thế, yêu nhau đến thế, song khoảng thời gian ấy chung quy cách thuở ban đầu tận 5 năm đằng đẳng.

Năm năm...

Triệu Mộ, anh ấy vừa thống khổ vừa điên cuồng...

Niềm hạnh phúc mà tình yêu mang đến cho anh lúc ban đầu dần dần bị bao phủ bởi buồn bực vì lý tưởng không thành, anh dần học được cách gào thét với Lê Vũ. Lê Vũ trở thành không khí của anh, anh yêu cậu, anh cũng biết tầm quan trọng của không khí, nhưng không khí liệu sẽ rời khỏi anh chứ?

Sẽ không đâu.

Cho nên anh liền bắt đầu trắng trợn không kiêng dè...

Lê Vũ luôn đổ dành nuông chiều anh, nên anh nhanh chóng không tự biết sức mình.

“Anh phải là một thiên tài!!” Anh thường gào thét lật bàn, đỏ mắt phát điên xoay người giữa mớ giấy trắng tung bay giữa không trung, “Bọn chúng là cái thá gì mà dám đánh giá anh như thế!!!”

Mấy món ăn trên bàn rơi vãi xuống, cháo dính nhớp trên đất tựa như giấc mơ tan tành cùng tự tôn vụn nát của anh.

Triệu Mộ không phải là người tốt đẹp gì, Lê Vũ biết rất rõ.

Còn có thể như thế nào nữa đây?

Cậu chỉ có thể bưng mâm ngời xồm trên mặt đất, thân hình cao lớn co rụt lại nhìn đồ ăn dưới đất, xem thử xem còn có cái nào có thể ăn được hay không.

Có thể sẽ bị dính chút đất cát, nhưng không sao cả, chỗ nào dính cát thì cậu giữ cho mình ăn là được.

Cậu yêu Triệu Mộ đến gần như chấp chứa cả thói xấu của anh...

— Mà những việc trên, cậu đã làm trong một quãng thời gian rất dài. Triệu Mộ không hề biết gì cả.

Anh đã bị dẫm tâm cùng sự không cam lòng xâm chiếm rồi, chúng mạnh mẽ xây nên một tảng đá trong anh, mặc cho Lê Vũ liều mạng dùng tim mình để sưởi ấm, cũng không đánh tan được bao nhiêu.

Bọn họ suốt một khoảng thời gian không ngủ cùng giường với nhau, Triệu Mộ nằm trên bàn ngủ, mà lúc ngủ cũng phải quay mặt về chồng giấy mà với Lê Vũ chỉ là thứ vô dụng vứt đi.

Vì vậy, Lê Vũ lúc đó đã nghĩ rằng, có lẽ tình yêu suy cho cùng...

Cậu yêu một người điên, nhưng cái người điên ấy lại không phải điên đại vì cậu. Người điên sắp xếp vô số thứ vào đầu mình, nhưng giấc mộng của cậu lại chỉ có một mình người điên ấy. Cậu không hiểu lý tưởng là cái gì, đối với cậu mà nói, lý tưởng chính là Triệu Mộ có thể được ăn ngon, ngủ ngon, có thể nhìn thấy anh ấy mỉm cười đến híp lại đôi mắt đào hoa.

Lê Vũ từng nói những vết sẹo trên người mình đều là huân chương dành cho Triệu Mộ, nhưng có lẽ đã sai rồi.

Vết sẹo chính là vết sẹo, có mỹ hóa nó thế nào đi nữa thì bản chất nó vẫn chỉ là một vết sẹo.

Lê Vũ nói muốn chia tay...

Ngày ấy cậu làm một bàn đồ ăn thật nhiều, như thường ngày vừa rung chân vừa cười một cách lưu manh vô lại.

“Ăn ngon không?” Cậu hỏi, gấp cho Triệu Mộ một miếng thịt heo.

“Ừm, không tệ.” Triệu Mộ hồ hững đáp.

Bàn tay cầm đũa của Lê Vũ khó nhìn ra được khẽ run nhẹ.

“Vậy à... Vậy thì tốt.” Cậu làm bộ không để ý, “Thích là tốt rồi, có thể... sau này cũng không được ăn nữa đâu nha. A Mộ, em... muốn chia tay.”

Cậu nói một cách hời hợt qua loa như thế, tựa như bản thân không hề để tâm đến, nhưng một bàn tay khác giấu dưới bàn của cậu đang run rẩy dữ dội.

Đây là một chuyện rất thống khổ, Triệu Mộ sinh trưởng trong từng tế bào của cậu, nếu chia tay cũng đồng nghĩa với tình yêu của người thiếu niên năm hai mươi một tuổi ấy sẽ lập tức chấm hết tại đây.

Kỳ thực vốn cũng không có gì để quá lưu luyến...

Nhưng Triệu Mộ lại ngây người, chiếc đũa “cạch” một tiếng rơi xuống từ trên tay anh.

“... Cái gì?” Anh dường như không thể tin nổi, “Em vừa nói gì?”

Lê Vũ ngồi xổm người xuống tìm chiếc đũa, trong nháy mắt khom lưng ấy cậu nhanh chóng lau lau khóe mắt.

Tốt lắm, kín kẽ đến không có chỗ hở, một giọt nước mắt cũng không rơi xuống.

Cậu còn tự nói đùa trong lòng như thế.

Lê Vũ phải đi.

Triệu Mộ kéo tay áo cậu, như tên thần kinh mà cầu xin cậu, anh không ngừng nói mình sai rồi, Lê Vũ giằng co một hồi làm anh ngã ra đất.

“A Vũ... A Vũ... Đừng vứt bỏ anh...”

Lê Vũ nhắc chân bước đi, Triệu Mộ ôm chặt lấy chân cậu.

“Anh sai rồi...” Triệu Mộ như một đứa trẻ sắp bị cha mẹ nên vứt bỏ chôn mặt vào chân Lê Vũ, “A Vũ... Anh sai rồi... A Vũ... Đừng như vậy... Anh sai rồi... Em đừng đi... Không được đi...”

Lê Vũ miễn cưỡng nhếch khóe miệng.

“Cảm lạnh bây giờ, đứng lên đi.”

Đây chính là câu nói cuối cùng của cậu.

Triệu Mộ là người điên...

Lê Vũ vẫn rời đi, cậu từ công nhân bốc vác chuyển tới một bar gay làm phục vụ. Làm phục vụ tuy thoải mái ung dung, nhưng cậu trước đây không dám làm — Triệu Mộ là một bình giấm chua, cậu lại không nỡ để Triệu Mộ có chút uất ức nào. Còn bây giờ? Cậu vốn là con, mà cũng không thấy điều kiện ở đây kém lắm, đôi khi có hai ba vụ ẩu đả của mấy thanh niên trẻ tuổi cậu cũng mặc kệ, cậu chỉ là người phục vụ, chỉ cần bưng rượu đến, nhưng tiền lương lại gấp hai lần so với công việc bốc vác trước đây.

Cơ bắp của cậu rắn chắc, dáng người cao gầy, tướng tá điển trai, mỗi ngày đều làm cho một đám thiếu nữ phải rít gào.

Mỗi ngày Triệu Mộ đều trốn nằm sấp trên cửa kính ở ngoài bar để quan sát bọn đàn ông làm điệu làm bộ với Lê Vũ, ánh mắt anh gần như chất chứa sự oán hận.

Bọn nó là cái thá gì chứ!!

Lê Vũ là của anh!! Anh!!

Một ngày rồi một ngày, nỗi đau đớn ăn mòn trái tim anh. Lê Vũ không đáp trả bọn chúng, có lúc thậm chí còn lộ ra vẻ mặt phiến chán, nhưng Triệu Mộ vẫn không chịu được, anh đổ kị đến phát điên.

Anh không chịu được, ngộ nhờ A Vũ của anh thật sự thích người khác thì anh phải làm sao bây giờ?

Giết chết? Phân thân?

Quá tiện nghi cho kẻ đó rồi.

Anh cầm theo con dao xông vào bên trong quán bar nhìn bốn phía xung quanh tìm Lê Vũ, người khách đang nhận ly rượu Lê Vũ đưa đến chợt bị đâm tới.

“Mẹ kiếp mày dám chạm vào em hả!!!”

Anh như phát điên mà xông vào.

Một tiếng vang dội lại, khách khứa hoảng sợ nhìn Triệu Mộ với cặp mắt đỏ chót, may mà người đó kịp thu tay lại, con dao đáng lẽ cắm trên tay người khách kia nay lại phách lối găm lên mặt bàn, găm sâu đến 1 cm...

Triệu Mộ đang cười, anh chậm rãi quay người lại, tựa sát lên Lê Vũ đang cứng đờ người...

“A Vũ... thân yêu, đừng để ý đến loại hàng này.” Anh cố gắng tựa dính lên người Lê Vũ, trên mặt Triệu Mộ đều là nụ cười quái dị, “Cứ coi như chỉ là trò chơi chó má gì đấy, thì anh chẳng phải vẫn đẹp hơn sao?”

Ánh mắt nham hiểm đến gần như muốn giết người, anh quay đầu lại đối với người khách đang sợ hãi không ngừng kia lộ ra một nụ cười khoe khoang xán lạn.

Hết chương 02.

3. Chương 3

Người xung quanh di chuyển lộn xộn, Triệu Mộ đứng giữa trung tâm đoàn người, anh thở hổn hển ôm chặt lấy Lê Vũ, tay của vị khách vẫn còn run rẩy, phần vải ở hạ thân bị nước nhuộm sẫm màu, một luồng mùi khai truyền đến. Lê Vũ theo bản năng mà nhìn xung quanh, chủ quán đang giận dữ đuổi theo đoàn người ra đi về phía hai bọn họ.

“A Vũ...” Triệu Mộ sau khi khiêu khích xong liền quay đầu lại lưu luyến cọ cọ cổ Lê Vũ, mặt đầy nét dịu dàng, “Về nhà được không... A Vũ, chúng ta về nhà đi.”

Bấy giờ đã khá hỗn loạn, chủ quán sai người đến đứng trước bọn họ, có người phản ứng lại, ngả ngớn huyết sắc với Triệu Mộ, “Ồ, thì ra là đi bắt gian đấy à?”

Mọi người trầm mặc trong phút chốc, rồi cười ồ lên, còn có người nói: “Bạn tình ngoại tình rồi à? Sợ nhiễm bệnh hả? Còn vác dao đi chém nha! Thật sự không cần nhắc anh đấy à? Mỹ nhân?”

“...”

Lê Vũ nhú mày nắm chặt nắm đấm, sắc mặt cậu rất kém, Triệu Mộ im lặng kéo cậu, xoay người loạng chà loạng choạng nắm lấy con dao găm trên bàn kia rút nó ra, sau đó như người say mà cười khúc khích vung vẩy con dao, trong mắt chất đầy nỗi căm giận điên cuồng.

“Ai nói tao đến bắt gian?” Anh dịu dàng nói, “A Vũ của tao chưa từng ngoại tình, em ấy thích tao nhất, ai mẹ kiếp nói tao tới bắt gian hả?”

Ngọt ngào đến độ cơ hồ không có một âm thanh nào vang lên.

Dao vung lên mang theo tiếng vù vù, Triệu Mộ nhìn bốn phía, nheo mắt lại, “Ai nói hả?”

Tựa như chỉ cần phát hiện được người nói anh sẽ lập tức cho hắn một dao.

Hồ đồ.

Triệu Mộ đã sớm bị chiều hổng rồi, làm gì còn biết đến khiêm nhường lịch thiệp hay giải quyết công việc gì gì đấy. Bàn bị chọc ra một cái khe nứt, phỏng chừng sẽ phải đền tiền rồi, hơn nữa còn gây sự như này, khả năng sẽ bị đánh một trận. Đám người xung quanh vẫn còn đang ồn ào, Lê Vũ cảm thấy huyết thái dương giật giật đau nhói, đành phải bất chợt ôm eo Triệu Mộ, cánh tay hơi dùng sức vác anh lên vai, cố gắng chen vào khe hở giữa đám người mà nhanh chân bỏ chạy. Cậu căng thẳng đến thít chặt bắp thịt, lo sợ bị người gây phiền phức, nhưng Triệu Mộ lại đột nhiên điên cuồng mà kêu gào, “Tại sao lại phải chạy? A Vũ, bọn nó dám nói em ngoại tình, bọn nó vu hại em, để anh chém nó mấy dao được không A Vũ... Anh rất giận...” Ngừng một chút rồi lại nói, “À, anh biết rồi, em là sợ anh bị bọn nó đánh chứ gì? Đúng không? A Vũ... Anh biết mà, em vẫn là yêu anh nhất.”

Anh như một đứa trẻ đắc ý cười ra tiếng, vừa về đến nhà đã vội Lê Vũ lên giường, Lê Vũ không muốn, Triệu Mộ liền cột cậu lại, văng vẳng mà đặt cậu dưới thân mình, trừng phạt tàn nhẫn làm cậu.

“Anh biết em vẫn yêu anh nhất mà.” Anh cầm lấy tóc mái trước trán buộc Lê Vũ phải ngẩng đầu lên, hoàn toàn không để ý đến Lê Vũ “a” một tiếng đau đớn, vừa liếm cắn mồ hôi tuôn ra trên xương quai xanh Lê Vũ vừa hung ác thúc vào chỗ mẫn cảm của cậu, “Cũng chỉ có thể yêu anh, yêu anh nhất thôi.”

Anh đột nhiên có loại tự tin không tên, hoàn toàn quên đi hai ngày trước bản thân đã phải khổ sở cầu xin thế nào — không sao cả, anh đã biết nên làm gì rồi.

Anh không sợ phạm tội, cũng không sợ giết người, Lê Vũ nếu như thích tên khác, vậy anh phải giết tên đó, còn nếu anh bị bắt, thế thì kéo Lê Vũ cùng chết vậy.

Triệu Mộ dần điên cuồng cười lớn, càng dùng sức mà thúc vào người cậu.

“A Vũ, bảo bối, em phải biết, em chỉ là của anh.”

Anh cười tàn nhẫn nói ra lời yêu.

“Ngoại trừ anh, không ai sẽ yêu em đến vậy đâu. Em chỉ có thể là của anh.”

Bạn xem, anh ta chính là một kẻ điên, một tên thần kinh, một người điên cuồng, cố chấp đến thế đấy, có thể cả đời này cũng đều chỉ có loại phẩm hạnh buồn nôn như thế thôi, một chút cũng không đáng để người ta hoài niệm.

Lê Vũ không biết có phải mình đã đạt được chứng bệnh si dại trong tiểu thuyết rồi hay không, nhưng cậu quả thực đúng như lời Triệu Mộ nói, yêu anh ấy, yêu anh ấy nhất, chỉ yêu mỗi anh ấy, giống như kẻ nghiện hút ma túy vậy, mặc cho biết cuối cùng sẽ là vực sâu đón chào nhưng vẫn không ngừng lại được.

Lê Vũ thỏa hiệp, cậu không hiểu lắm suy nghĩ của bản thân, chẳng qua là không nỡ nhìn Triệu Mộ đáng thương như thế thôi. Cậu dù sao cũng yêu Triệu Mộ yêu đến tận xương tủy.

Cậu lại trở lại làm công nhân bốc vác.

Triệu Mộ càng lúc càng trở nên không bình thường, anh như chợt tỉnh ngộ không tiếp tục viết ca khúc nữa, đàn để ở góc nhà, bề mặt bị đóng một lớp bụi dày đặc. Anh đi theo Lê Vũ đi làm, cũng thành một công nhân bốc vác.

Lê Vũ biết anh đang bất an, mặc dù Triệu Mộ đã nói tự tin như vậy, nhưng trong tâm anh vẫn có một góc nào đó đang run rẩy. Anh cố tình muốn đi theo Lê Vũ, từ sớm đến tối, chỉ lo sợ có một ngày người đàn ông của mình bị người khác câu mất hồn đi. Nhưng anh làm sao mà làm được công việc bốc vác? Khí lực Triệu Mộ xác thực không nhỏ, thậm chí còn có thể gọi là quái lực, nhưng tay anh trước sau chỉ đều dùng để đánh đàn.

Da dẻ trắng nõn, tinh tế mềm mại, bàn tay ngay cả một vết chai cũng không có. Chỉ một mảnh gỗ thô ráp cật vào da thịt anh, cũng đủ làm Lê Vũ đau lòng đến viên mắt đỏ ửng.

“Em nuôi anh.” Cậu nói, “Em làm là được, anh ở nhà đi, hoặc là đi đánh đàn của anh đi.”

Lê Vũ nói như vậy làm Triệu Mộ hạnh phúc nở nụ cười, anh cọ cọ lên cổ Lê Vũ làm nũng, “A Vũ, xoa thuốc cho anh đi, anh đau.”

Nhưng chưa hề nghỉ việc.

Có người nói, Lê Vũ cùng Triệu Mộ không xứng đôi. Giống như miễn cưỡng đem một hình vuông bỏ vào trong chỗ lõm của hình tròn vậy, song phương đều bị mài đi. Nhưng mà, chẳng ai nghĩ tới, một khi thật sự khít vào thì chúng nó sẽ chặt chẽ dính lấy nhau, không bao giờ có thể tách rời.

Vốn nên là như vậy.

Lê Vũ lặng lẽ nghĩ, cậu chính là khối hình đã bị mài đi rất nhiều góc nhọn kia, Triệu Mộ cương quyết chen vào làm cho cả hai đều một thân thương tích. Sau đó, bọn họ vững vàng kết hợp với nhau, rốt cục tạo ra một tác phẩm nghệ thuật trừu tượng, đường viền dung hòa vạn vẹo mà tràn đầy mỹ cảm, có người than thở, nhưng cũng có người thẩn thức.

Lại sau đó nữa, Triệu Mộ không còn.

Chỉ còn lại cái khối với các góc có vết tích của sự xâm nhập, thời điểm kết hợp cũng có thể miễn cưỡng xem là đẹp thì đến phút cuối này lại trở nên xấu xí không chịu được.

Lê Vũ cũng sắp không sống nổi nữa rồi.

Cậu đứng dậy, căn phòng lạnh lẽo không còn khí tức của cái người diên thường làm nũng trên người cậu nữa. Đôi mắt trong di ảnh lạnh lùng, bỗng dừng lại xa cách gấp chục lần. Lê Vũ sờ sờ lên khung của di ảnh, ngây người lầm bầm, “Đây không phải A Mộ nhà ta, anh ấy xinh đẹp như vậy, xinh đẹp như vậy...”

Cậu bắt đầu tìm kiếm lung tung trong nhà, nỗ lực tìm ra chỗ ẩn thân của người thanh niên.

“Làm sao lại không thấy cơ chứ?” Cậu thì thào nói, “Làm sao lại trốn tránh em...”

Căn nhà bị lục đến bữa bãi, nhưng Lê Vũ vẫn không tìm thấy. Cậu muốn tìm Triệu Mộ, dù cho chỉ là một tấm hình.

Bọn họ sống cùng nhau mười một năm, mà ngay cả một tấm hình cũng không tìm được. Lê Vũ không thích trảng những bức ảnh quý, toàn nói bọn họ còn nhiều thời gian mà, ít hôm nữa dư dả thì đi chụp cũng không muộn.

Nào ngờ, thời gian thì có bao giờ ngại nhiều?

Có một số việc, quá khứ chính là quá khứ, tiếc nuối vĩnh viễn sẽ không vì người ta thống khổ mà biến mất.

Tìm hồi lâu, Lê Vũ rốt cục mừng rỡ như điên tìm ra được một tấm hình từ một góc phòng nào đó. Bức ảnh cũ từ 4, 5 năm trước đã sớm phai màu, người thiếu niên mi mục thanh tú trong hình đứng trên cầu ở cổ trấn, mỉm cười nhìn Lê Vũ, tựa như mới chỉ diễn ra ngày hôm qua.

“A Vũ, anh yêu em biết bao.”

Lê Vũ còn nhớ lúc ấy anh ấy đã nói như thế, giọng nói vô cùng ngọt ngào cầu xin cậu đồng thuận chụp một tấm ảnh quý “Chụp xong là có ngay.”

Triệu Mộ yêu thích sự đẹp đẽ, anh chụp xong ảnh lưu niệm Lê Vũ liền cười nhạo anh, không thèm đi lên chụp cùng.

“Anh yêu em!!” Giọng nói nóng bỏng của người thanh niên vẫn còn bồi hồi bên tai cậu, Lê Vũ vuốt ve bức ảnh trong lòng, cười vui vẻ.

Vừa cười, nước mắt vừa theo khóe mắt không tiếng động mà trượt xuống.

4. Chương 4

Hóa ra đã lâu như vậy.

Chàng thiếu niên 16 tuổi ấy đã biến thành người đàn ông 27 tuổi, đã trở thành linh hồn dưới lòng đất.

Lê Vũ không ngừng rơi nước mắt, cậu ôm ảnh chụp co người lại, chỉ có bờ vai khẽ run rẩy.

Tựa như ở một giây ấy, chàng thiếu niên Triệu Mộ 16 tuổi sẽ công theo cây đàn violon đi tới chỗ cậu tỏ tình. Cậu hoảng hoảng hốt hốt gật đầu, Triệu Mộ liền từ trước cửa sổ cười lớn chạy đi, tiếng chân chạy bạch bạch vang đến tận trước cửa nhà cậu. Cậu mở cửa ra, Triệu Mộ tựa trước cửa nhà nóng bỏng nhìn cậu, nhìn thấy cậu mở cửa anh liền nở nụ cười rạng rỡ.

Vẫn còn nhớ...

Triệu Mộ hít sâu một hơi, lấy violon của mình ra, vô cùng khẩn trương kéo ra một làn giai điệu quái dị.

Một hồi dài, một hồi ngắn.

Kết — ken kết — ken kết —

Tự như tiết tấu tim đập.

Lê Vũ nghe không hiểu, nhưng sự dịu dàng trong từ khúc gần như làm người rơi lệ, nó thấm đẫm yêu thương. Cậu ngây người, mặt Triệu Mộ đầy vẻ đắc ý.

“Giai điệu này tên là ‘Anh yêu em.’”

Triệu Mộ như một nhạc công quay về phía Lê Vũ còn đang thụ sủng nhược kinh mà cúi đầu vái chào, tiếp đó đứng dậy trang trọng giới thiệu, “Là một mã chỉ thuộc về hai người chúng ta.”

Rồi liền không nhịn được mà cười ra tiếng.

Lê Vũ ngây ngốc nhìn anh.

“Anh sẽ đàn vì em, mãi đến vĩnh viễn.” Anh cười híp mắt ngoẹo cổ, “Vậy nên, Lê Vũ, bắt đầu từ bây giờ, em chính là bạn trai của anh.”

Tuổi trẻ cứ luôn tùy tiện như thế đấy, há mồm ngậm miệng đều là vĩnh viễn.

Lời nói chính là hung khí giết người...

Anh không hề biết câu nói như thế cũng có thể trở thành dao, con dao sắc bén cắm vào tim gan cậu, đến khi nó rút ra thì đỏ như máu, sinh mệnh cũng chuyển động theo miệng vết thương ấy — nhưng cũng có thể anh biết, chẳng qua đề tiện ích kỉ cố ý trói chặt Lê Vũ lại.

Lê Vũ lúc đó tuổi nhỏ, còn tưởng rằng anh ấy có thể thật sự làm được.

Nhưng mà, vĩnh viễn là bao lâu đây?

— “Mãi đến tận một ngày anh chết.” Triệu Mộ kiên định nói.

Vậy nên, vĩnh viễn hóa ra chỉ vồn vện có mười một năm.

Lê Vũ không hiểu âm nhạc, ngũ âm cũng không hiểu, hát không ra tiếng, mỗi âm hát ra đều không đồng nhất trên khung nhạc. Triệu Mộ kéo sai cậu cũng không nghe ra, kéo lệch tông cậu vẫn cười vui hơn hở — loại nhạc khúc đơn điệu không có ca từ này đối với cậu mà nói đều giống nhau, thậm chí ngay cả giai điệu Triệu Mộ chuyên tâm sáng tác “Anh yêu em” cũng chỉ là âm phù nhịp dài ngắn phổ thông đan xen mà thôi.

Một hồi dài, một hồi ngắn.

Một hồi dài, một hồi ngắn.

Cạch — ken kết — kết — ken kết —

Đúng, giống như thế đấy.

Làn điệu dịu dàng cùng tiếng tim đập hòa lẫn vào nhau, như có ai đó giẫm lên địa phương mềm mại nhất trong lòng cậu, nhón chân lên mà mềm mại khiêu vũ.

Kết — ken kết —

Két — ken két —

Lê Vũ bỗng nhiên mở mắt ra.

Trời chẳng biết đã tối đen từ lúc nào, ánh đèn từ bên ngoài lọt vào ô cửa kính. Cậu run rẩy, có giai điệu nào đó ghé vào tai cậu nhẹ giọng nỉ non.

“A Mộ...?”

Nét mặt Lê Vũ gần như có thể xem là kinh hoàng, “A Mộ?”

— Đây là mặt mà chỉ thuộc về riêng hai người bọn họ.

Vững vàng mà khóa bọn họ lại với nhau.

Lê Vũ chợt đứng bật dậy, giống như bị điên mà mở tủ quần áo ra, lục tung đồ đạc lên, thậm chí còn nằm xuống cố gắng quan sát dưới gầm giường chật hẹp.

Nhà bếp, nhà vệ sinh, gầm bàn gầm giường...

Không tìm được.

Không tìm thấy.

Chẳng thấy đâu cả.

Căn nhà trống rỗng, chỉ có khóe miệng cong lên của người trong di ảnh, cùng với gương mặt đầy lạnh lẽo.

Lê Vũ rốt cục khóc thành tiếng, cậu như người sắp chết mà che ngực.

Không tìm thấy.

“Mẹ nó anh đang ở đâu?!” Cậu rống lên, “Triệu Mộ!! Lăn ra đây!!! Đùa em vui lắm sao?!”

Tuyệt vọng sắp nhấn chìm cậu rồi.

Cậu lao đảo quay về phòng, kim đồng hồ chỉ đúng số 12, bước chân cậu dừng lại, nước mắt chảy không ra.

Cậu không hề thấy sợ.

Thời gian đột nhiên chảy ngược.

Môi Lê Vũ run run.

Chàng thiếu niên ấy lại như 11 năm trước mà đứng trước cửa sổ, gõ từng cái, từng cái lên cửa.

Sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt xám ngắt.

“Anh yêu em,” Triệu Mộ cách cửa sổ cố hết sức làm ra khẩu hình, “Anh yêu em.”

— Thì ra giọng nói truyền đến từ nơi này.

“Anh yêu em.” Triệu Mộ nói.

Lê Vũ nghe không rõ Triệu Mộ đang nói gì, nhưng cậu biết anh chắc chắn sẽ nói như thế.

Nhẹ nhàng, dịu dàng, hoặc điên cuồng nói như thế, nhưng bất luận thế nào cũng vẫn làm cho Lê Vũ yêu đến hốt hoảng.

Lê Vũ đột nhiên nở nụ cười.

Như một người đàn ông muốn kết hôn với người mình yêu mà cười ngây ngốc tại hôn lễ vậy.

Cậu chật vật bước lên trước, sinh ra ảo giác, cảm giác mình như đang đi trên thảm đỏ, còn Triệu Mộ đang đứng ở phía cuối thảm đỏ.

Hoa tươi, nụ cười, nhẩn.

“Anh yêu em.” Triệu Mộ nhìn thẳng cậu.

Lê Vũ nhẹ nhàng xoa cửa sổ, xúc cảm lạnh lẽo làm cậu rụt lại, tiếng gõ lên cửa ở bên ngoài làm nảy sinh ra chấn động xuyên thấu qua tầng thủy tinh mỏng manh truyền đến tay cậu, đến máu thịt, đến tim gan, gần như đâm nhói vào cậu.

“Anh yêu em,” Triệu Mộ chống trán lên cửa sổ, “A Vũ...”

“Em ở đây...” Lê Vũ cúi đầu, “Thật tốt quá.”

Một Triệu Mộ không hề đẹp đẽ.

Anh hiếm thấy không nở nụ cười, chất lỏng màu đỏ bắt đầu tụ tập lại trong đôi mắt vô thần, tiếp đó lăn qua gò má, trên gương mặt bản thủ toàn là máu, trong mắt đều là không cam lòng.

“Không được nhìn...” Anh cũng cúi đầu, “Xấu lắm... Đừng nhìn anh... Đừng chán ghét anh...”

Sao mà vậy được.

Lê Vũ liều mạng lắc đầu, hoảng loạn mở cửa sổ.

Làm sao như vậy được.

“Không... Em nhất định phải nhìn anh. Chỉ có thể nhìn anh...” Triệu Mộ nói tiếp, “Chỗ nào cũng đừng nghĩ muốn đi.”

Cửa sổ mở ra.

“A Mộ...”

Lê Vũ mừng rỡ nói.

Còn chưa kịp nói tiếp.

Vén vén chỉ là chữ “muốn” mừng rỡ bật ra khỏi miệng.

Tay Lê Vũ nức cười khựng lại giữa không trung, cậu ngốc nghếch nhìn căn phòng không một bóng người.

Mộng tỉnh rồi.

Cậu vẫn đang ôm bức ảnh gào khóc, nhưng tay phải không tự nhiên giơ lên.

Lê Vũ nghi hoặc chớp mắt.

Hóa ra, vừa nãy chỉ là giấc mộng đẹp cậu vẽ ra do khóc lóc mỗi mết.

Không có ai gõ cửa, cũng không có ai chấp nhất nói “Anh yêu em.”

Không có gì cả.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy được.

Lê Vũ bỗng thật sự ý thức được, người của cậu, đã không còn.

— Thời điểm nhìn Triệu Mộ khép mắt lại ở bệnh viện, cậu không mất đi cảm xúc.

— Thời điểm nhìn Triệu Mộ bị hỏa thiêu tại tang lễ, cậu cũng không mất đi cảm xúc.

— Lúc cầm hũ tro cốt nặng trĩu trên tay, cậu vẫn không hề mất đi cảm xúc.

Cậu chỉ chết lặng nghĩ — tại sao lại không mất đi cơ chứ?

Nhưng kỳ thực cũng chỉ do lòng không thừa nhận.

Triệu Mộ cái tên dính người đầy làm sao có thể buông bỏ cậu được.

Bọn họ sẽ cùng nhau, Triệu Mộ đã nói vĩnh viễn rồi mà.

Vĩnh viễn... Một từ thật đẹp.

Nhưng vừa nãy trong nháy mắt đó, Lê Vũ đột nhiên rõ ràng, vĩnh viễn chỉ thuộc về riêng hai người bọn họ đã kết thúc

Làm gì có cái gọi là vĩnh viễn...

5. Chương 5

Ánh mắt của người trong di ảnh lạnh lẽo vô cùng, khóe miệng cứng đờ làm nổi lên độ cong quỷ dị như cười như không, giống như đang cười nhạo cái gì đó vậy.

“Đừng nhìn em như vậy,” Lê Vũ chạt vật đến trước di ảnh, yên lặng đứng đấy một lúc, bỗng giơ tay lên che mắt người trong ảnh, nói thì thào, “A Mộ... Đừng như vậy, là anh gạt em trước... Em chẳng qua xem nó là thật.”

Không tìm được mà ôm lấy khóe miệng vẫn tràn đầy ác ý đang trầm mặc với Lê Vũ, nhưng Lê Vũ như phải bỗng mà rụt trở về.

Đúng vậy, đây không phải Triệu Mộ, có nói anh ấy cũng sẽ không nghe được.

Ngày hôm sau, Lê Vũ cầm theo tấm ảnh cũ ở cổ trấn đó đến tiệm chụp ảnh.

Cậu có hơi hốt hoảng, nhất định phải phóng tấm ảnh nhỏ này cao bằng nửa người, người chủ tiệm chụp bị cậu bức đến đứt khoát lắc đầu, “Người anh em, thật sự không được, phóng lớn như vậy ảnh này sẽ mờ không còn gì cả.”

Trong mắt Lê Vũ che kín tơ máu, cậu khàn giọng xin: “Tôi chỉ là lưu lại chút kỷ niệm... Anh phục chế giúp tôi với... Tôi trả anh tiền. Bao nhiêu tiền?”

Lê Vũ nói xong liền móc túi áo, người chủ bắt lấy tay cậu, lén lau mồ hôi, “Không phải chuyện tiền bạc... Tôi thật chẳng hiểu ra sao, thanh niên mấy cậu ấy à, lúc này đều nói không quan trọng, phục chế xong mờ cảm không thấy thì lại phiền phức đòi mạng... Khụ, tôi không phải nói cậu như vậy, nhưng anh trai này còn chẳng phải vì sợ cậu sẽ hối hận sao!”

Người chủ tiệm nói rất chân thành, vỗ vỗ vai Lê Vũ, hai mắt nhỏ nháy nháy đến độ nhú lại, Lê Vũ sưng sờ chậm rãi lắc đầu.

“Anh giúp với...” Cậu ăn nói khép nép, “Ông chủ, tôi trả thù lao trước, tôi sẽ không ghét bỏ.”

Lê Vũ cố chấp muốn cầm di ảnh ấy đi phục chế, quả nhiên sau khi phục chế rồi tấm ảnh nhìn mờ mờ không rõ, người chủ lăm bầm, “Đã nói là không thấy rõ mà...” Nhưng vẫn lấy tiền, còn nói, “Không thì mua thêm cái khung ảnh? Như vậy ảnh chụp sẽ không dễ bị hư.”

Khung ảnh đương nhiên phải mua rồi.

Lê Vũ ôm tấm ảnh như ôm bảo vật về nhà, để di ảnh vào trong ngăn kéo, sau đó lôi tấm ảnh đã phục chế đặt bên cạnh giường.

“Em mở mắt ra sẽ lập tức nhìn thấy anh.” Cậu nhếch khóe miệng khẽ vượt khung ảnh, “Anh quay sang cười với em.”

Người thanh niên trong ảnh chụp không nói một lời nào, mắt mũi cong cong.

Lê Vũ cũng cười, nằm lại xuống giường, “Ngủ ngon, A Mộ.”

Thật ra bây giờ còn lâu lắm mới đến giờ ngủ, trời vẫn sáng bừng, mặt trời đang ở trên cao, nhưng Lê Vũ vẫn muốn ngủ, cậu cảm thấy bản thân nên đi ngủ, nên đi gặp Triệu Mộ rồi.

Có lẽ sẽ mơ thấy mình ôm lấy Triệu Mộ, có lẽ sẽ mơ thấy hai người cùng hẹn hò, cùng xem phim, có lẽ sẽ mơ thấy hai người hôn nhau, có lẽ sẽ mơ thấy hai người làm tình, có lẽ... Triệu Mộ sẽ đè lên người cậu, môi lưỡi hung ác hôn lên mỗi một phân trên cơ thể cậu, nhưng trong miệng lại là lời yêu dịu dàng mà chân thành.

Nhưng trên thực tế, cậu chẳng mơ thấy được những chuyện tốt đẹp ấy.

Mà mơ thấy cái gì nhỉ?

Mơ thấy tình cảnh giống hết ngày hôm qua, cậu đứng phía trước cửa sổ, Triệu Mộ đứng ngoài cửa sổ, giữa hai người ngăn cách nhau một tấm chắn lạnh lẽo vô hình.

Cậu đứng bên này, còn Triệu Mộ đứng bên kia.

Cậu đứng ở ngoài, còn Triệu Mộ đứng ở trong.

Đến giờ Lê Vũ mới hiểu được cái gọi là “Chỉ Xích Thiên Nhai” (gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt), hầu hết cậu khê trượt, Triệu Mộ cũng ngắc gồ từng đợt từng đợt lên cửa kính, cậu do dự chẳng dám mở cửa sổ.

Lỡ như tỉnh dậy rồi thì biết phải làm sao?

Hoa trong gương, trăng trong nước ư...

Có người sợ chìm đắm trong mộng sẽ không tỉnh dậy nổi, còn Lê Vũ chỉ muốn được ở lại mãi với mộng ước.

Đây là một giấc mộng rất đơn điệu, đơn điệu đến mức gần như có thể vĩnh viễn tiếp tục xảy ra, nó vô vị, nó khô khan, nhưng Lê Vũ lại hạnh phúc đến cay cay sống mũi.

Cậu lén khấn cầu trong lòng, khấn cầu bản thân có thể ngủ mãi không tỉnh — có thể chờ đến ngày nào đó cơ thể chết đi, cậu sẽ triệt để sống với giấc mộng này.

Cậu chấp nhận tin tưởng vào linh hồn bất tử.

Giấc mộng chỉ có hai người, cùng với câu nói “Anh yêu em” không bến bờ.

Nhưng cuối cùng vẫn phải tỉnh mộng rồi.

Lê Vũ dờ ra trợn tròn mắt.

Cậu nhìn trần nhà đen sì, nhìn kim giây chuyển từng vòng từng vòng, rồi nhìn Triệu Mộ trong tấm ảnh chụp.

Không có tiếng gõ cửa.

Ngoài cửa sổ không có âm thanh gì cả.

Lê Vũ lại bắt đầu rơi nước mắt, nước mắt chảy qua khóe mắt rớt xuống gối, lưu lại một vệt nước sẫm màu, cậu giơ tay lên che mắt lại, mơ hồ nhẹ giọng nói, “Triệu Mộ anh là cái đồ ngốc ngếch vô lại, anh biến em thành thằng nhãi vô dụng yếu đuối.”

Hình như mắng đến cái kẻ đầu têu ấy, nước mắt cậu liền không rơi xuống nữa.

Nhưng cũng chỉ là lừa mình dối người mà thôi.

Trong lúc ngẩn ngơ, dường như có một bàn tay lạnh lẽo khoát lên cánh tay cậu, Lê Vũ chỉ biết im lặng, bàn tay ấy vuốt ve mặt cậu, cẩn thận xoa nó.

Mộng? Hiện thực?

Lê Vũ đã chẳng còn phân định rõ nữa.

“Anh dẫn em đi được không...” Động tác ấy vô cùng dịu dàng, lướt qua mặt, cổ, xương quai xanh của Lê Vũ, Lê Vũ nghe thấy tiếng cười khúc khích của Triệu Mộ, chợt cảm thấy một loại bi thương không tên.

“A Vũ, anh không thể sống một mình...” Chàng thanh niên xinh đẹp khẽ vuốt hầu kết của Lê Vũ, như đang trêu đùa một chú mèo không nghe lời, “Lỡ như em thích người khác, anh biết nên làm sao đây?”

Một giọt chất lỏng mang theo mùi tanh của máu nhỏ xuống mặt Lê Vũ, Lê Vũ run rẩy, Triệu Mộ liền dùng sức áp chế cậu.

“Anh không thể không có em, A Vũ tốt như thế, nếu bị kẻ khác mơ tưởng, anh sẽ không nhịn được mà giết chết nó mất...” anh bày ra dáng vẻ vô tội như đứa trẻ, cười híp mắt nói rồi rạc, trong viên mắt đều là nước

mắt mang màu máu đỏ thẫm, ngữ điệu cũng càng lúc càng nguy hiểm, “Lấy nội tạng lúc còn sống nha? Không thể để nó quá hời được.”

Anh là người điên, chết rồi cũng vẫn làm một con quỷ đầu óc có vấn đề, yêu đến độ phát điên.

“Em không biết.” Lê Vũ nhẹ nhàng trả lời, “Em yêu anh.”

“Em có thể yêu anh bao lâu?” Triệu Mộ trào phúng nói, mắt chất đầy sự không cam lòng, “Mười năm? Hai mươi năm? Em vốn nên là của anh, em là của anh!!!”

Thời gian là một liều thuốc tốt, vết thương có sâu đậm thế nào cũng đều khép lành được, Triệu Mộ đương nhiên biết chuyện này.

Vậy nên sẽ có một ngày như thế, cái tên Triệu Mộ này cũng chỉ đại diện cho nỗi thương cảm ít ỏi mà thôi.

Lại ví như có một ngày như thế thật, khi Lê Vũ nhắc đến cái tên này thì e rằng ngay cả nhủ mày cũng chẳng thèm, miếng vảy cũ trong lòng bị tróc ra chỉ để lại một vết sẹo mờ nhạt.

Có một ngày như thế...

Lê Vũ sẽ quên anh.

Ý nghĩ này làm Triệu Mộ hoảng đến phát khóc.

Lê Vũ lớn lên anh tuấn như vậy, tính cách lại dịu dàng như vậy, có lẽ sẽ có người tốt hơn anh cả vạn lần yêu em ấy, thương em ấy, có thể sẽ còn làm cho Lê Vũ hạnh phúc hơn.

Lê Vũ không cần phải tiếp tục đi làm công nhân bốc vác, không cần nấu ăn, cũng không cần bị anh đòi làm tình vô số lần.

Thật tàn nhẫn.

Triệu Mộ không kìm được mà đổ kị, nổi đổ kị mãnh liệt làm gương mặt xinh đẹp của anh vằn vẹo — anh không muốn Lê Vũ khép kín vết thương, anh không cho phép.

“Anh đúng là ích kỷ thế đấy.” Anh điên cuồng cười, “Anh không thể buông tha em!!!! Không thể!!!”

Anh muốn xé vết thương trước ngực Lê Vũ ra nhìn tim em ấy đập đều, muốn dòng máu ấm áp của Lê Vũ thấm thấu vào anh.

Cảm giác ấy chắc chắn khiến người bị thương, nhưng cũng làm người hưng phấn.

Anh bắt chợt dùng sức bấm lên cổ Lê Vũ.

“Em là của anh!!!” Triệu Mộ điên cuồng hét, “Dựa vào cái mà anh đã chết rồi!!! Anh yêu em cơ mà!!! Em có thể yêu anh trong bao lâu?!?! Anh yêu em!!!”

6. Chương 6

“Vậy em hãy chết theo anh đi...”

Triệu Mộ cúi người, đôi môi đỏ tươi dán sát vào hàm dưới của Lê Vũ, đôi mắt hoa đào phát ra mị thái, “Hai người, chỉ hai người chúng ta.”

Đây là chấp niệm.

Lê Vũ là vận mệnh của anh.

Triệu Mộ lại bắt đầu dùng sức.

Lê Vũ cái gì cũng nghe không rõ, quá thiếu dưỡng khí ảnh hưởng đến thính giác của cậu, mà giọng nói bên tai sắc bén chói tai hết như tiếng móng tay cào lên bảng đen. Cậu hé miệng muốn hỏi vừa rồi đến cùng

Triệu Mộ nói cái gì, nhưng chỉ phun ra liên tiếp tiếng khụ khụ. Cánh tay che kín mắt cậu thả lỏng ra xoa xoa lên mặt cậu, Triệu Mộ cúi đầu, yêu thương say đắm nhìn Lê Vũ, ngữ điệu cứng chiều, “Một lát thôi là tốt rồi, A Vũ... Một lát thôi là tốt rồi, sẽ hết khó chịu nhanh thôi, không còn một chút đau đớn nào cả.”

Làm sao mà không đau cho được?

Phổi bắt đầu kịch liệt thất lại, cơ bắp toàn thân đều căng chặt, mỗi một phần trên cơ thân thể đều đang thét gào — thật quá thống khổ!!!

Lê Vũ dần theo bản năng mà giãy dụa, hai chân đạp loạn xạ, tay dùng sức tách tay Triệu Mộ ra. Cậu nhìn thấy bên môi Triệu Mộ mang theo nụ cười kỳ dị mà thỏa mãn, hai phiến môi của Triệu Mộ khẽ tách ra hợp lại, bên tai cậu liên vang lên tiếng ong ong khiến người khó chịu.

Thật là đáng sợ.

Bản năng dâng lên nỗi đáng sợ vô cùng tận, cái chết quá mức cận kề, người cậu yêu nhất mặc áo của Thần Chết giờ cây lưỡi liềm lên. Lê Vũ liều mạng ngẩng đầu lên, mặt nghiêng qua một bên, không chịu được ho khụ khụ, bỗng nhiên tròng lớn hai mắt.

Thiếu...

Thiếu đi cái gì đó...

Thiếu đi cái gì đó rất quan trọng!!!

Bộ não không thể suy nghĩ tự phát ra tiếng thét thảm thiết làm người sợ hãi, Lê Vũ tròng mắt nhìn tấm ảnh bên cạnh giường, tay Triệu Mộ bắt chợt đâm vào tấm ảnh.

Làm sao lại chết đi cơ chứ?! Làm sao lại bị vứt bỏ cơ chứ?!

Thanh âm trong cổ họng gần giống với tiếng rên rỉ như sắp chết, từng giọt từng giọt nước mắt lý tính chảy xuống gối, Lê Vũ thống khổ khẩn cầu, “Trả lại cho em, trả lại cho em...”

Nước bọt chảy ra khỏi khóe miệng cậu.

Trả cái gì cho cậu đây? Đại não hỗn loạn đến mức không thể xử lý nổi — tấm ảnh đặt cạnh giường đã chỉ còn độc mỗi phong cảnh.

Thiếu đi cái gì rồi? Đến cùng đã thiếu đi cái gì trên đó rồi?

Không biết.

Một giấc mộng?

Cậu nghe thấy tiếng chuông cửa không ngừng reo lên.

“Sao khí than nồng vậy!!” Có người đàn ông nào đó gõ cửa nhà cậu, “Có ai không?!? Mở cửa!! Tôi nghe thấy tiếng người ho khan!!”

Là mộng sao?

Lê Vũ ho khan nhìn tấm ảnh kia, người trong tấm ảnh vẫn dịu dàng nhìn cậu như cũ. Cậu loạng choạng đứng dậy, điện thoại hiển thị đã qua 3 ngày.

Trong gương, cổ cậu hiện rõ màu xanh tím. Cậu tựa như có thể nhìn thấy Triệu Mộ đứng sau mình, mê luyến xoa xoa cái dấu vết xấu xí này.

Lê Vũ không quan tâm đến người đàn ông đang chửi mắng thô tục ngoài cửa, mặt cậu không cảm xúc sờ sờ vết thương của mình, da thịt chỗ ấy nhất thời đau nhói.

Rất chân thực.

Không phải là mộng.

Lê Vũ dần nhếch lên một nụ cười quái dị.

Trở về.

Cơm họ khan cũng không tìm lại được tiếng cười sung sướng của cậu, vết hầu bị xé rách, máu hòa vào nước bọt, lại bị cơm họ khan kịch liệt nôn ra.

A Mộ của cậu trở về rồi.

Từ trong tấm ảnh.

Lê Vũ vẫn đợi Triệu Mộ, đợi đến mấy ngày.

Ngủ, mê man tỉnh, rồi lại ngủ. Cậu chờ Triệu Mộ, vẫn luôn chờ, vẫn luôn chờ.

Vết thương dần dần lành lại, đã không còn đau đớn nữa, cậu hoài nghi bản thân có phải đã mơ một giấc mộng khiêu vũ với tử vong hay không, nhưng đau đớn ngày đó lại rất chân thực.

“Nói em biết... Anh có ở đây đúng không.” Cậu tựa trán lên tấm hình, nhẹ nhàng nói, “A Mộ... Em biết anh ở đây.”

Cậu quyết định đi một chuyến ra khỏi nhà.

“Ngài cảm thấy trên thế giới này có quý chứ?” Lê Vũ ngồi trong một ngôi miếu cũ nát quay về phía Trụ trì linh giáo, “Có cõi âm chứ? Có hoàn hồn (chết đi sống lại) chứ?”

Nơi này thật sự rất rách nát, có khi tiền nhang đèn một năm cũng không đủ được 100, tượng Phật thì bụi bặm, có lẽ lâu rồi chưa được lau chùi. Hòa thượng duy nhất trong chùa cũng học theo dáng vẻ ngồi xổm của Lê Vũ, miệng gậm đùi gà Lê Vũ mang đến nói dóc dao động cậu, “Tin thì sẽ có, không tin thì không có.”

Ai cũng nói vậy, nhưng Lê Vũ lại như nghe thấy báu vật, “Tôi tin.” Cậu buồn buồn nói, “Nhưng anh ấy không quay về.”

“Đó là vì cậu chưa đủ thành tâm! Nếu cậu đủ thành tâm thì cần đến hỏi ý kiến ta?” Hòa thượng gậm xong đùi gà, bệ vệ chìa tay ra với Lê Vũ, “Năm mươi, ta tính cho cậu.”

Hòa thượng tính toán lừa một ít tiền của cậu ta, năm mươi tuy không ít nhưng cũng chẳng nhiều, không tính là thiếu đạo đức lắm.

Lê Vũ không nói hai lời, cúi đầu bắt đầu đếm tiền.

Cậu không có tiền, mấy ngày nay đều không ăn cơm, đói bụng vô cùng, nhưng cậu ngây thơ nghĩ nếu như hỏi ra được gì đó thì sẽ có thể ở cùng với A Mộ, lúc ấy cũng không cần dùng tiền làm gì.

Tiền chỉ là vật ngoài thân.

“Í! Cái chú lần trước đưa hũ tro cốt để con Khai Quang...” Một đứa bé không biết từ chỗ nào chạy đến, có lẽ là lần theo mùi hương nên chạy đến chỗ Lê Vũ, nó liếc miệng lão hòa thượng đầy dầu mỡ, nuốt ngụm nước miếng, thấy lão hòa thượng ngay cả miếng vụn cũng không định cho mình, nó liền run run nhìn Lê Vũ, “Chú, con cũng tính... Con chỉ cần hai mươi...”

Trẻ con không thể nói dối, chắc là không chuẩn bị xuất gia. Lê Vũ yên lặng sờ sờ đầu nó, lấy 50 cho Trụ trì, lão Trụ trì vừa nhận tiền vừa lườm nó, không nhận được phát phát tay với đứa trẻ, “Đi đi, chỗ người lớn nói chuyện, con nít thì ra chỗ mát mẻ nào đó chơi đùa đi, con thì tính được cái quái gì chứ hả!”

Lão Trụ trì này là lão thầy đồng chuyên đi lừa gạt nhiều năm nay.

“Cậu cầm cái vật có liên quan đến hồn ma người thân đã mất của cậu để dưới gối,” lão vuốt cằm, làm ra vẻ cao thâm nói, “Thành tâm gọi tên hần! Không thành tâm thì không được, cậu xem, vì cậu không đủ thành tâm nên hôm nay mới đến tìm tôi này.”

Đúng thật là nói hươu nói vượn.

Lê Vũ thầm chửi trong lòng, nhưng vẫn chăm chú lắng nghe, trước đây cậu toàn mắng mắng mấy lão Trụ trì là kẻ lừa gạt tiền người khác, cũng không hiểu vì sao lại luôn có người đến để lão gạt, nhưng hiện giờ cậu đã hiểu, bọn họ chẳng qua cần một nơi để gửi gắm.

Lão thầy đồng sẽ nói theo ý nghĩ của bọn họ, chẳng hạn như nhà giàu sợ hao tài thì thầy đồng sẽ nói vốn thế hệ gốc là đại phú đại quý, không cần phải lo lắng; lại ví dụ cậu hi vọng trên đời này có quý, hi vọng Triệu Mộ quay về bên cậu, lão thầy đồng ngay lập tức thì thầm ra một đồng biện pháp chiêu hồn vô căn cứ.

Tác giả có lời muốn nói: Chuyển sang chương mới nha... Sắp kết thúc rồi!

7. Chương 7: Kết Thúc

Nhưng nói thế nào đi chăng nữa, thì lão hòa thượng đầu sao cũng được xem là một thầy đồng hợp lệ, không hoàn toàn là một tên lừa đảo, có lẽ do lương tâm lên tiếng nên sau khi thì thầm một loạt các câu vô nghĩa thì lão đột nhiên trở nên nghiêm túc, nói “A di đà Phật” rồi nhìn Lê Vũ thở dài, “Nhóc, cậu hỏi tôi có quý hay không ấy à... Chuyện này thì cái loại nửa đường xuất gia như tôi đây cũng chỉ nửa tin nửa ngờ. Nhưng tôi biết, ba thước trên đầu có thần linh... Nên như thế nào thì sẽ là thế ấy, thế sự khó cầu, mà cũng không cưỡng cầu được.”

Giờ phút này, thầy đồng có thêm một phần đáng đáp của tăng nhân. Lê Vũ chỉ nghĩ bản thân hoa mắt, lão thầy đồng hướng ánh mắt thương hại của mình “A di đà Phật” với cậu, cất tiền xong liền phải mộng đi.

Chuyện nhân duyên há có thể nghe theo ý nguyện của người? Dây tơ hồng đứt đoạn thì dù có là tơ tình vạn ngàn, cuối cùng cũng chỉ đổi lấy hai chữ nghiệt duyên.

“Tự lo lấy.” Lão thầy đồng vừa đi vừa chậm rãi nói.

Lê Vũ cúi đầu.

Tự lo lấy.

Từ sau khi trở về từ ngôi miếu, Lê Vũ lại bắt đầu nằm mơ.

Cậu không tài nào nhớ rõ nội dung giấc mộng, nó hỗn loạn không tả. Có lúc cậu mơ thấy mình đi đập thanh với Triệu Mộ, có lúc lại mơ thấy Triệu Mộ si mê nhìn cậu gảy ra từng khúc ca từng khúc ca, còn có một lần lại mơ thấy đi xem phim — hai người bọn họ chạy đi đâu để xem phim nhỉ? Trong giấc mộng buồn cười mà mộc mạc ấy, Lê Vũ với Triệu Mộ ngồi trên chiếc ghế phủ plastic, trước mặt là một chiếc TV vô cùng lớn — có lẽ cậu nghĩ rằng đây là hình dáng của một rạp chiếu phim.

Thật đáng thương.

Nhưng Lê Vũ lại rất vui, tâm cũng muốn bay lên trời.

Trước mặt bọn họ là một cái khay, trên khay chất đầy đồ ăn vặt Triệu Mộ thích. Triệu Mộ bóc từng cái ăn, đôi lúc anh lại làm nũng, cậu thấy hạnh phúc không chịu được.

Lòng bàn tay Lê Vũ chảy mồ hôi, Triệu Mộ lấy vật áo cần thận lau cho cậu, trên phim chiếu lên những thước phim về câu chuyện của bọn họ, từ đầu cho đến cuối, ròng rã mười một năm trời, lớn nhỏ gì đều không bỏ sót. Mỗi một lần cãi vã, mỗi một lần hôn nhau, và cả những biểu cảm mê luyến không ngừng nữa. Vô số lần Triệu Mộ hoặc khê nỉ non hoặc hét lớn “Anh yêu em”, có cái vẫn còn chút ẩn tượng, có cái đã không còn dấu vết.

Cuối cùng, Triệu Mộ nằm trên giường bệnh nở nụ cười, hơi thở mong manh.

Lê Vũ khóc không ra tiếng.

“Anh... yêu, yêu em.” Triệu Mộ run run nói ra câu nói sau cùng, “Đừng quên, khụ khụ... Đừng quên anh... A Vũ.”

Triệu Mộ mỉm cười chảy nước mắt, hình ảnh trên màn hình ngắt quãng — đây chính là kết cục.

Triệu Mộ chết rồi.

Ở kết cục ấy Lê Vũ đều sẽ yên lặng rơi nước mắt, còn Triệu Mộ sẽ hôn nhẹ lên trán cậu, dịu dàng nói: “Có lẽ xem một lần nữa sẽ có một kết cục khác.”

Có lẽ.

Lừa cậu, dối cậu, yêu cậu.

Cậu xem hết lần này đến lần khác, nghĩ làm vậy sẽ có thể thay đổi được kết cục, nào ngờ mỗi một lần đều chỉ là nỗi thất vọng. Lê Vũ nhu nhược muốn chạy trốn khỏi hồi ức như thế, càng là hồi ức ngọt ngào càng như con dao găm sắc bén cửa từng nhát từng nhát vào tim cậu.

“Lần sau kết cục sẽ không như này nữa.” Triệu Mộ vẫn mạnh bạo kéo cậu, “Lần sau, anh bảo đảm.”

Bảo đảm cái gì đây?

Đồ lừa đảo.

Lê Vũ xem, cậu luôn tưởng tượng về một cuộc sống bạc đầu giai lão. Hai người không cần có con — đương nhiên, nếu A Mộ thích thì vẫn sẽ đi nhận nuôi một đứa. Vào lúc tóc đã bạc trắng bọn họ vẫn ôm nhau, hôn nhau, buồn nôn nói ra vô số câu “Anh yêu em” như trước, cuối cùng, nghênh đón bọn họ là một kết thúc trọn vẹn.

Chỉ là ảo tưởng mà thôi, vậy mà ngay cả bộ phim trên TV cũng chẳng thỏa mãn cậu.

Lê Vũ tự giấu, nhưng chờ đến khi xem hết 5 lần, cậu quay người lại, chợt phát hiện đã trôi qua rất nhiều cái mười một năm, cậu với Triệu Mộ cạnh bên đã bước đến tuổi già.

“Đây mới thực sự là kết cục,” Triệu Mộ kéo bàn tay trần đầy nếp nhăn của cậu, gương mặt không được trẻ trung vẫn mang theo nụ cười ngọt ngào như cũ, “Anh vẫn luôn chờ đợi giờ phút này... Em xem, hai chúng ta vẫn ở cạnh nhau này, chưa bao giờ chia lìa cả.”

Bọn họ rốt cục cũng bạc đầu giai lão.

Lê Vũ run lấy bầy nắm lại tay Triệu Mộ, nhắm hai mắt lại.

Đây mới là kết cục.

Sau đó, Lê Vũ tỉnh lại.

Cậu ngồi một mình trong căn phòng chật chội nhưng vẫn luôn khiến người thấy trống rỗng, lải nhải mãi về “bạc đầu giai lão”, về “kết cục”.

Người trong hình vẫn cười, như chẳng hề có nỗi ưu tư nào, nhìn lâu lại thấy cái nụ cười quen thuộc kia cũng dần biến thành xa lạ.

Giấc mộng đẹp như thế không nhiều, đại đa số thời điểm đều mơ thấy những mảnh ký ức lẻ loi vỡ vụn, hoặc Lê Vũ đứng trước cửa sổ, còn Triệu Mộ nhẹ nhàng gõ cửa.

Một hồi dài, một hồi ngắn, dịu dàng đánh vào tim cậu.

“Anh yêu em.” Triệu Mộ luôn nói vậy.

“Em yêu anh.” Lê Vũ luôn đáp vậy.

Lê Vũ biết, Triệu Mộ muốn đến giết mình.

Lần này Triệu Mộ thay đổi phương thức dịu dàng hơn, từng bước từng bước dịu dàng mài mòn xâm chiếm tinh thần cậu, dịu dàng giết chết cậu. Mộng cảnh đêm không hết hứa hẹn đêm không xuể như đang đầu độc cậu, dù có vào lúc tỉnh táo, đôi khi quay đầu lại Lê Vũ cũng có thể nhìn thấy bóng người không kịp né đi. Nó chợt lóe qua.

“Anh ra đi.” Lê Vũ vượt người trong tấm ảnh, khẽ nói, “A Mộ, cho em được thoải mái.”

Không có anh, em sống không nổi.

Nhưng Triệu Mộ chẳng đáp lại khẩn cầu của cậu.

Anh muốn khắc thật sâu vào lòng Lê Vũ một lần nữa, sâu đến mức trở thành dấu ấn, sâu đến độ không tẩy đi được, cũng không cách nào khép lại, anh muốn Lê Vũ máu thịt bê bết, sau đó sẽ dẫn em ấy đi cùng với mình.

Thật ích kỉ.

Thật nhiều thật nhiều ngày sau.

Vô số lần lãng trì.

Lê Vũ ngây ngốc nằm trên giường, hai mắt cậu vô thần. Cậu nhìn tấm ảnh.

A Mộ à...

Cậu nói không ra tiếng.

Người trong tấm ảnh chậm chậm đi đến chỗ cậu.

Nước mắt chảy ra, nhưng Lê Vũ không thể nói chuyện.

Triệu Mộ càng lúc càng đến gần, mãi đến khi đứng trước mặt Lê Vũ.

“Anh đến rồi.” Triệu Mộ nói, ôm lấy Lê Vũ gầy đến trơ cả xương, lưu lại một nụ hôn lên trán Lê Vũ, “Xin lỗi, đã để em đợi lâu rồi.”

Lê Vũ yên lặng lắc đầu, Triệu Mộ liền ôm cậu đi đến chỗ tấm ảnh.

Anh bước từng bước chậm rãi, đủ để Lê Vũ cáo biệt với thế giới này. Lê Vũ cố gắng quay đầu lại liếc mắt nhìn, cơ thể cậu vẫn còn đang nằm trên giường, cậu chợt hiểu rõ — mình đã chết rồi.

Triệu Mộ đến đón cậu.

Triệu Mộ rút cục cũng đến đón cậu.

Lê Vũ nhếch môi.

“Chúng ta đi cùng nhau,” Triệu Mộ dừng bước, anh mỉm cười nhìn Lê Vũ, “A Vũ, đây mới là kết cục không thay đổi được.”

Một cơn gió thổi đến, Lê Vũ nhắm hai mắt lại.

Trong hình, hai người thanh niên mặt đầy hạnh phúc nhìn ra ngoài tấm ảnh, bọn họ tay trong tay, không còn bị chia cách nữa.

END.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-anh-cu>